

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FRÉDÉRIC CARMON

ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΓΗΝΗ και όμιχλώδης απλόηθη ή νύχτα. Η σάλπιγγες είχαν σωπάσει, τα φώτα των καταλισμών ξοδιναν σιγά-σιγά και μιά πένθιμη και βαθιά σιωπή σκέπαζε το άποικοιμένο στρατόπεδο.

Μόλις ξέδωσε και τις τελευταίες διαταγές, ο ύπολογαγός Ζάκ Φρενού, ο οποίος έπρεπε σίτις εμπροσθοφυλάκες, ξαναγύρισε στο πανδοχείο του Λευκού Πύργου, όπου είχε καταλύσει μαζί με τους άλλους συναδέλφους του. Ήταν τσακισμένος από την κοίρασι κ' ετοιμαζόταν να ησυχάση λίγο, όταν ξέσπασε ένας φρενιασμένος καλασμάς άκοδότηκε έξω απ' το πανδοχείο. Κάποιος καβάλαρης είχε φτάσει βιαστικός. Σε λίγο παρουσιάστηκε ο υπηρέτης του λοχαγού, ο οποίος του έδωσε μιά σφραγισμένη επιστολή, που την είχε φέρει ο καβάλαρης αυτός.

Σφραγισμένος ο Φρενού άνοιξε το γράμμα και, μόλις έφαξε μια ματιού στην υπογραφή, έβγαλε μιά κραγιφή καταλήξεως. Έπειτα διάβασε το περιεχόμενο του. Νά τι έγραφε: «Θά βρισκόματι στο Σαρμερέτ ως αύριο το πρωί. Άν με άγαθήσατε ποτέ, έλατε μόλις λάβετε την επιστολή μου, γιατί ποιάς ξέρει αν ξαναδουθήσω ποτέ. Θά σάς τ' έγραψω όλα. Σας άγατώ. Έρμάνς».

Η Έρμάνς!... Του έγραφε λοιπόν κ' είν η, β-στερ' από το τόσο κακό που του είχε κάνει;...

Η Έρμάνς ντέ Φρέν, κόρη ενός πλουσίου γαιοκτημόνος, και ο Ζάκ Φρενού, ο οποίος ήταν τότε άνθυπολογαγός ακόμα, είχαν γνωριστεί και άγατηθή στο Ρέιμας, στη φρουρά του οποίου ίπηρετούσε εκείνος. Μά επειδή ήταν πολύ φτωχός και δέν τολμούσε νά ζητήσει το χέρι της νέας απ' τον πατέρα της, ο Ζάκ είχε φροντίσει νά μετατεθή στις άποικίες. Έκει θά προδιβαζόταν γρήγορα και μόλις γινόταν λοχαγός, θά ξαναγύριζε στη Γαλλία και θά έκανε παιά την Έρμάνς γυναίκα του.

Έφινε λοιπόν για τις άποικίες, στον πολύ γρήγορο διακρίθηκε πολεμώντας σάν λουαίρι έναντιον των άναστατημένων Ιθαγενών. Μά, αλλοίμονο! Η επιστολής της άγατημένης του άρχισαν σιγά-σιγά ν' άραϊώνον, ώσπου στο τέλος έμαθε ότι η Έρμάνς είχε παντρευθή με το στρατηγό ντέ Σιμέζ. Λίγο έλειψε νά τρελλαθή τότε ο δυστυχισμένος νέος... Έντομεταξύ ο πόλεμος της Γαλλίας με την Πρωσία είχε κρηγυθή και, βστερ' από δεκαπέντε μέρες, το σύνταγμα του Ζάκ άνεκλήθη στη Γαλλία. Έτσι ο νεαρός λοχαγός βρισκόταν παιά στο Ρέιμας, σε δύο περίπου λευγών άπόστασι από το σπίτι της Έρμάνς, μέσα στο οποίο είχε γνωρίσει για μερικές έβδομάδες την εύτυχία.

Και τώρα εκείνη, ή οποία τον είχε προσόσει, του έγραφε, τον ίκέτευε νά πάη κοντά της, του έλεγε πώς τον άγαπούσε!...

Μιά τρελλή έπιθυμία νά την ξαναδθ, νά την εξεπτελίση για την προσοσία της, είχε κυριεύσει το λοχαγό... Μά πώς μπορούσε νά εγκταλείψη τη θεία, που ή πατρίδα του είχε εμπαστευθή;

Όστόσο, ήταν ένδεχόμενο νά σκοταθθ στη μάχη την άλλ η μέρα... Δέν είχε λοιπόν το δικαίωμα νά την ίδη για τελευταία φορά;... Έξ άλλου δέν ίπηρεζε φόβος νά γίν η έπίθεσι από τον εχθρό κατά το διάστημα της νύχτας και σε μιά ώρα, το πολύ μιάμιση, εκείνος θά επέστρεφε...

Μιά τρομερή πάλη γινόταν μέσα στην καρδιά του νεαρού άξιοματικού. Τέλος, νικημένος από τόν έρωτα, βγήκε κρηγυρά από το πανδοχείο, σέλλωσε το άλογό του και, καλπάζοντας, χάρηκε μέσα στη μάρη νύχτα.

Υστερ' από μιά φρενιασμένη ίπτασία είκοσι λεπτών, έφτασε τέλος στο μέρος, όπου εκείνη τον έπεριμενε. Χτύπησε με τη λαβή του σταθιού του μιά μικρή πόρτα χομένη μέσα στόν τοίχο, ή οποία σε λίγο άνοιξε... Δυό κραγιές άντήχησαν ά-μέσως:

— Ζάκ!
— Έρμάνς!

Και ή νέα γυναίκα, κλαίγοντας, οίχτηκε στην άγκαλιά του...

***

Σε λίγο ο Ζάκ βρισκόταν μέσ' στο σαλόνι,

μπροστά στην Έρμάνς. Δέν την καταριότανε παιά για το κακό που του είχε κάνει, γιατί ήξερε τώρα την δόνηρη ιστορία του γάμου της. Ήξερε πώς από τη δεσποτική ίπσει του πατέρα της, ο οποίος είχε χάσει έντομεταξύ την προσοσία του και έλιπε με το γάμο της νά την άνακτήση, ή δυστυχισμένη νέα, είχε παντρευθή το στρατηγό ντέ Σιμέζ. Μά, παρ' όλα αυτά, εκείνη άγαπούσε πάντα το Ζάκ και στο έξω δέν θά χωριζόντανον ποτέ...

Αυτός την άκουγε έσοτατικός, όταν άξιαφνα, κωνονίες, στην άρχή κωνονίες, που σιγά όμως πλησιάζαν δόονα, άντήχησαν στ' αυτιά του... Άμέσως, μ' ένα πήδημα ο λοχαγός πετάχτηκε δρόμος και άρπαξε το σταθί του.

Δέν ίπηρεζε καμιά άμφιβολία... Ο εχθρός είχε κάνει έπίθεσι και προχωρούσε... Και αυτός, ο λοχαγός Ζάκ Φρενού, είχε εγκταλείψει τη θεία του και βρισκόταν μακριά από τη μάχη...

Σ' ένα λεπτό βρισκόταν έξω κ' έσπαινε, καλπάζοντας σάν τρελλός, το δρόμο, από τον οποίο είχε έρθε... Μά ήταν άργα παιά. Ο στρατιώτα του, που έφευγαν, τον συναντούσαν στο δρόμο, ενώ ο εχθρός τους καταδίωκε απ' όλες τις μεριές.

***

Υστερ' από δεκαπέντε μέρες, ο Ζάκ δικαζόταν από το στρατό-δείο.

— Ξέρετε την κατηγορία που σας βαρύνει; τόν ρώτησε ο πρόεδρος. Κατηγορείσθε λοιπόν ότι εγκταλείψατε τις προσφιλάκες, τις οποίες ή πατρίς σας είχε εμπαστευθή και ότι ήρθατε σε συνεννοήσι με τον εχθρό. Κατηγορείσθε ως λιποτάττης και ως προδότης.

Άκούγοντας τις τελευταίες αυτές λέξεις, ο Ζάκ κλωνίστηκε σάν νά τον είχαν χτυπήσει με μιά σιδερένια γροθιά.

— Νέμιατα! φώναξε.

— Έν τούτασι, είτε ο πρόεδρος, σεις ο ίδιος ό-μολογήσατε ότι έλάβατε μιά επιστολή που σας έφερε ένας άγνωστός ίπτεψ και ότι άμέσως εγκταλείψατε τη θεία σας. Άφου λοιπόν, όπως λέτε, ή επιστολή αυτή δέν ήταν μιά είδοποίηση του εχθρού, πέστε μας από που προήχεται;... Συλλογισθήτε ότι ή στρατιωτική τιμή σας εξαρτάται από την άπάντησή σας αυτή... Μιλήστε...

Ο Ζάκ άκουγε τόν πρόεδρο σάν τρελλός. Άν όμολογούσε από που προήχεται ή επιστολή, θά κα-τόστρεφε τη γυναίκα, την οποία έλάτρευε!...

— Όχι!... Πρωτόμτερος ήταν ο θάνατος!... Μά δέν ήταν μόνο ο θάνατος, ήταν και ή άτιμία... Ο θάνατος δέν τόν τρομάζε, μά νά θεωρη-θή προδότης ήταν φορικό, τρομερό!...

Έτσι, ξεροελλαμμένος, συντριμμένος, ο Ζάκ Φρενού άγωνιζόταν άπεγνωσμένα μεταξύ της τιμής του και της τιμής της γυναίκας που λάτρευε...

— Ζάκ Φρενού, θ' άπάντησατε; Θά όμολογήσατε την άλήθεια; είτε παιά σε λίγο ο πρόεδρος.

Δυό δάκρυα κήλησαν από τά μάτια του δυστυχισμένου άξιοματι-κού, ο οποίος άπάντησε:

— Δέν μπορώ νά πώ τίποτε!...

Μετά μιά ώρα ο Ζάκ Φρενού καταδικαζόταν εις θάνατο!

***

Μέσ' στο σαλόνι της, ή Έρμάνς, τρέμοντας δόλόκληρη από άγωνία, περίμενε την έπιτροφή του συζύγου της, ο οποίος θά της άνήγ-γελε την άπόφασι που είχε έκδοθή για το Ζάκ. Η πόρτα σε λίγο ά-νοιξε και ο στρατηγός παρουσιάστηκε.

— Θάνατος, είτε μόνο άπλά.

— Θάνατος; φώναξε ή Έρμάνς. Ω, όχι!... Είναι άδύνατο!...

Και, ξετρελλαμένη, οίχτηκε στα πόδια του συζύ-γου της, ίκετιονιάς τον με κάθε τρόπο νά προ-σπαθήση νά σωθ η Ζάκ.

— Άλλοίμονο! δέν μπορώ νά κάνω τίποτε γι' αυτόν, άπάντησε ο στρατηγός. Έξ άλλου ή άπόφασι εινε δικαία...

— Δικαία, έπίσατε; φώναξε ή Έρμάνς. Όχι!... Όχι!... Δέν εινε δικαία!... Ο Ζάκ δέν ίπηρεζε προ-δότης!... Όταν εγκταέλειψε τη θεία του, δέν έ-πηρε νά συναντηθ ην εχθρό!...

— Και που το ξέρετε σεις αυτό; ρώτησε ο στρα-τηγός.

— Το ξέρω! άπάντησε σταθερά ή γυναίκα του. Ένα κίμα αίματος πλημμύρισε τά μάτια του στρατηγού. Είχε καταλάβει και άραβάζοντας τη δυ-στοιχημένη γυναίκα από το χέρι, φώναξε:

— Ήταν μαζί σας!

Η νέα γυναίκα οίχτηκε στην άγκαλιά του.

Το ξέρω! άπάντησε σταθερά ή γυναίκα του.

